

Պարույր Սևակ

Սարդարապատ

Երբ չի մնում ելք ու ճար,
Խենթերն են գտնում հնար,
Այսպես ծագեց, արեգակեց
Սարդարապատի մարտը մեծ:
Ջանգեր, դողանջեր,
Սրբազան քաջերին կանչեր
Այս արդար պատից:
Մերունդներ, դուք ձեզ ճանաչեր
Սարդարապատից:
Ավարայրից ջանք առանք,
Այստեղ մի պահ կանգ առանք,
Որ շունչ առած շունչներս տանք
Սարդարապատի պատի տակ:
Բայց մենք չընկանք, մենք միշտ կանք,
Մենք չհանգանք՝ դեռ կգանք,
Երբ տան գանգը, ահագանգը,
Որ մեր հոգու պարտքը տանք:

1968թ.